

РЕШЕНИЕ

№ 1179

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **7324** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството по делото е образувано по касационна жалба на [фирма]
срещу РЕШЕНИЕ от 20.06.2012г. по НАХД № 3066 по описа на СРС за 2012г., с
което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 11488-0187760 от
15.08.2011г. на Зам. директора на ТД на НАП, с което на касатора е наложена
имуществена санкция от 500 лв..

По изложените в жалбата съображения - се моли решението да бъде отменено и
вместо него да се постанови друго, с което да бъде отменено НП. В съдебно заседание
жалбата се поддържа от адв. С..

Ответникът чрез юрк. Т. оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

Представителят на СГП предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз
основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и
чл.218 от АПК, намери за установено следното:

С НП, при проверка от 13.06.2011г. в кафе-аперитив на [улица], е установено, че в
книгата за дневните финансови отчети не се съхранява страницата за датата от
последния ден от периода 01.03-31.03.2011г., поради което е констатирано, че липсва
съкратен финансов отчет за целия месец март –нарушение на чл. 41, ал. 2 от Наредба
№ Н - 18/13.12.2006г., за което на търговеца е наложена минимална имуществена
санкция от 500 лв. по чл. 185, ал. 2 от ЗДДС.

СРС за да потвърди НП е приел, че същото е издадено от компетентен орган, без наличие на процесуални нарушения и при липса на основания за приложение на чл. 28 ЗАНН. Кредитирал е изцяло показанията на свидетелката К., както и тези на свидетелите Д. и А. и приложените по делото писмени доказателства. Прието е по същество деянието за напълно доказано, като са формирани изводи, че същото е формално и е довършено със самия факт на несъхраняване на отчета. Изложени са съображения, че несъхраняването на всеки един месечен отчет е отделно нарушение на чл. 41, ал. 2 от Наредбата, поради което правилно са наложени отделни наказания и съответно не е споделена тезата на жалбоподателя, че за отделните пет месеца несъхранени отчети – е следвало да се наложи една санкция.

От друга страна в касационната жалба се правят същите доводи, които са били изложени пред СРС. Правят се твърдения, че се касае за маловажен случай, както и се прави довода, че жалбоподателят е изпълнил задължението си по чл. 39 от Наредбата. Твърди се, че търговецът е съхранявал дневните финансови отчети, поради което е нямал задължението да съхранява съкратен финансов отчет. Прави се извода, че след като се съхраняват дневните финансови отчети от тях може да се извлече информация за съкратения финансов отчет. Визирано е, че целта да се съхранява съкратен финансов отчет е за улеснение на приходните органи. Твърди се, че нарушението е за първи път, което също е елемент за определяне на маловажността. Отново се поддържа тезата, че за петте месечни отчети трябва да се наложи едно наказание, тъй като се касае за продължаване или продължено нарушение.

Съдът намира следното: всеки един от тези доводи подробно е обсъден от СРС и касационният състав споделя съображенията на предходната инстанция. Чл. 41 ал 2 от Наредбата вменява конкретно задължение за данъчния субект при неизпълнение, на което се налага санкция, поради което целта му не е единствено да се улесни приходния орган, а при неизпълнение на това задължение данъчният субект да понесе съответната отговорност. Също, както правилно е приел СРС -ирелевантно е какви други задължения е изпълнил субекта, вкл. това по чл. 39 от Наредбата. Подробно са обсъдени от СРС основанията за неприложението на чл. 28 ЗАНН. В тази връзка правилно е констатирано, че нарушението е формално и за съставомерността му не се изисква да има настъпили вредни последици, както и нормата игнорира обстоятелството дали нарушението е извършено за първи или повторен път. Споделят се и тази доводи на СРС, че несъхраняването на един месечен отчет довършва деянието и представлява самостоятелно нарушение и не е следвало да се налага едно общо наказание за целия петмесечен период, а правилно е наложена санкция за описаното деяние, касаещо несъхраняването на финансов отчет само за месец март. Съдебната практика, на която се позовава касаторът е незадължителна и избирателно посочена, доколкото е за различни казуси във връзка с нарушение по други материи и не следва да се тълкува фрагментарно. Единственото приложено решение, което се твърди, че може да има продължено нарушение е на Административен съд София област. В практиката на АССГ няма подобни решения, като съставът поддържа становището, че в ЗАНН е непознат института на продължавано нарушение, поради което правилно наказващият орган е установил съставомерните факти и е наложил санкция за несъхранения финансов отчет само за един месец.

С оглед гореизложеното решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение от 20.06.2012г. по НАХД № 3066 по описа на СРС за 2012г..

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: